

Journal

ISSN : 2774-1028 (Print)
ISSN : xxxx-xxxx (Online)

of Academic and Innovation in Social
วารสารวิชาการและนวัตกรรมทางสังคมศาสตร์

ปีที่ 6 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2567
Volume 6 Issue 1 January-June 2024

บทบรรณาธิการ

วารสารวิชาการและนวัตกรรมทางสังคมศาสตร์ ฉบับนี้เป็นปีที่ 6 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2567) ซึ่งมีบทความทั้งหมด 17 บทความ แบ่งเป็นบทความวิจัย 10 บทความ และบทความวิชาการ 7 บทความ โดยแบ่งเนื้อหาสาระออกเป็น 3 กลุ่ม สาขาพระพุทธศาสนาและจัดการเชิงพุทธ สาขารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ และสาขาสังคมศาสตร์ ทั้งนี้ บทความทั้งหมด ได้รับการตรวจกลั่นกรองจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer reviewer) หลากหลายสาขาซึ่งมีความเชี่ยวชาญในสาขานั้นๆ จึงทำให้บทความมีคุณภาพและมีคุณค่าทางวิชาการ รวมทั้งทางกองบรรณาธิการได้ดำเนินการตามกระบวนการที่สามารถตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานเชิงวิชาการ โดยเผยแพร่บทความตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) กำหนด พร้อมทั้งมีหลักฐานว่าการเผยแพร่นั้นได้ผ่านการประเมินคุณภาพโดยคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้นๆ หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องที่มาจากหลากหลายสถาบัน เพื่อให้บทความมีคุณภาพตามเงื่อนไขและเกณฑ์ในการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการระดับชาติและเป็นวารสารที่มีคุณภาพซึ่งเป็นที่ยอมรับในวงวิชาการสาขาทางสังคมศาสตร์ ทั้งนี้กองบรรณาธิการขอขอบพระคุณท่านที่เขียนบทความทุกท่าน ซึ่งได้ส่งบทความมารับตีพิมพ์ในวารสารวิชาการและนวัตกรรมทางสังคมศาสตร์ฉบับนี้ และขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกๆ ท่านเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้สละเวลาในการตรวจอ่านบทความและชี้แนะให้ผู้เขียนบทความได้ปรับปรุงหรือพัฒนาทำให้บทความมีความสมบูรณ์และมีคุณภาพยิ่งขึ้น พร้อมทั้งขอบคุณกองบรรณาธิการและคณะทำงานที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ที่ได้ทำงานอย่างเข้มแข็งด้วยความวิริยะอุตสาหะ จนกระทั่งทำให้วารสารฉบับนี้สำเร็จลุล่วงอย่างมีคุณภาพ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภินันท์ จันตะนี)

บรรณาธิการบริหาร

วารสารวิชาการและนวัตกรรมทางสังคมศาสตร์

กองบรรณาธิการผู้ทรงคุณวุฒิ

1. ศาสตราจารย์ ดร.พระเมธีวัชรบัณฑิต (หรรษา ธมฺมหาโส)	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
2. ศาสตราจารย์ ดร.จำนงค์ อดิวัฒนสิทธิ์	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
3. ศาสตราจารย์ ดร.อุไรวรรณ ธันสถิตย์	มหาวิทยาลัยปทุมธานี
4. ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.มณีรัตน์ สวัสดิวัฒน์ ณ อยุธยา	ราชบัณฑิตยสภา
5. ศาสตราจารย์เสนาะ ติเยาว์	มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
6. รองศาสตราจารย์ ดร.สุวิญ รักสัตย์	มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิยาลัย
7. รองศาสตราจารย์ ดร.ชุติมา มุสิกานนท์	มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น
8. รองศาสตราจารย์ ดร.สุนันทา เลาหนันทน์	มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
9. รองศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา หล่อตระกูล	มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต
10. รองศาสตราจารย์ ดร.ศศิวิมล มีอำพล	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาบทความ (ภายนอก)

1. ศาสตราจารย์ ดร.บุญทัน ดอกไธสง	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
2. ศาสตราจารย์ ดร.ประยงค์ แสนบุราณ	มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
3. รองศาสตราจารย์ ดร.สมาน งามสนิท	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
4. รองศาสตราจารย์ ดร.กุลวดี โรจน์ไพศาลกิจ	มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์
5. รองศาสตราจารย์ ดร.ปาจรีย์ ผลประเสริฐ	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
6. รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงตา สราญรมย์	มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
7. รองศาสตราจารย์ ดร.วีระกิตติ์ เสาร่ม	มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
8. รองศาสตราจารย์ ดร.พัชรี ชยากรโศภิต	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก
9. รองศาสตราจารย์ ดร.กัญญามนต์ อินหว่าง	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
10. รองศาสตราจารย์ ดร.ธนสุวิทย์ ทับหิรัญรักษ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
11. รองศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญศรี ฉิรินัง	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
12. รองศาสตราจารย์ ดร.ยุทธ ไกยวรรณ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
13. รองศาสตราจารย์ ดร.ธานี สุขเกษม	มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

14. รองศาสตราจารย์ ดร.วันทนีย์ แสนภักดี	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
15. รองศาสตราจารย์ ดร.จันทนา โรจน์รุ่งศศิธร	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
16. รองศาสตราจารย์ ดร.วรกฤต เถื่อนช้าง	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
17. รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ ทองทิพย์	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
18. รองศาสตราจารย์ ดร.สิริวัฒน์ ศรีเครือดง	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
19. รองศาสตราจารย์ ดร.สมเดช มุงเมือง	มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น
20. รองศาสตราจารย์ ดร.เอกรัตน์ เอกศาสตร์	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
21. รองศาสตราจารย์ ดร.เติมศักดิ์ ทองอินทร์	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
22. รองศาสตราจารย์ ดร.ธัชชนันท์ อิศรเดช	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
23. รองศาสตราจารย์ ดร.วิทยา ทองดี	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
24. รองศาสตราจารย์ ดร.วันทนา เนาว์วัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
25. รองศาสตราจารย์ ดร.ลักษมี งามมีศรี	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
26. รองศาสตราจารย์ ดร.อภิวรรณ ศิรินันทนา	มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
27. รองศาสตราจารย์ ดร.พิเชฐ ทั่งโต	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
28. รองศาสตราจารย์ ดร.อภิรมย์ สีดาคำ	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
29. รองศาสตราจารย์ ดร.ธงชัย สิงอุดม	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
30. รองศาสตราจารย์ ดร.ธิตินันท์ ชาญโกศล	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
31. รองศาสตราจารย์ ดร.สุริยศักดิ์ มังกรแก้ววิกุล	มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์
32. รองศาสตราจารย์ ดร.ศศิธร วชิรปัญญาพงศ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
33. รองศาสตราจารย์ ดร.มานิตย์ สิงห์ทองชัย	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
34. รองศาสตราจารย์ ดร.พิชัยรัฐ หมื่นด้วง	วิทยาลัยพีชญบัณฑิต
35. รองศาสตราจารย์ ดร.ธนกฤต โพธิ์เงิน	มหาวิทยาลัยปทุมธานี
36. รองศาสตราจารย์ ดร.พลวัฒน์ ชุมสุข	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
37. รองศาสตราจารย์สุจิตรา จันทนา	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
38. รองศาสตราจารย์ชนินทร์ ชุณหพันธ์รักษ์	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
39. รองศาสตราจารย์วัชรินทร์ เหรียญหล่อ	มหาวิทยาลัยปทุมธานี

สารบัญ
วารสารวิชาการและนวัตกรรมทางสังคมศาสตร์
ปีที่ 6 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2567

บทความวิจัย **หน้า**

1. การเมืองภาคพลเมืองของประชาชนในอำเภอเมืองจังหวัดเพชรบูรณ์ 1
วุฒิพงศ์ บัวช้อย , ดวงใจ ปินตามูล , ประดิษฐ์ ธิติศรัณย์

2. ความเป็นพลเมืองของผู้สูงอายุกับการมีส่วนร่วมทางสังคม: กรณีศึกษา ชุมชนบ้านด้ามพร้า ตำบลขามใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี 16
ศศิธร อดิศรเมธากุล , ประกาศิต เศวตธรรม , สุมาลินี ไชยศรีสุข
ประดิษฐ์ ธิติศรัณย์ , ดวงใจ ปินตามูล

3. การพัฒนารูปแบบเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อส่งเสริมศักยภาพผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และเชิงสุขภาพ จังหวัดระนอง 29
ธีรวัชร์ พุ่มดารา , วัลลภ พิริยวรรธนะ , ดวงใจ ปินตามูล , ประดิษฐ์ ธิติศรัณย์

4. กรณีศึกษาหลักการปฏิบัติกัมมัฏฐานของหลวงปู่มั่น ภูริทัตฺโต ตามคัมภีร์พระพุทธศาสนา 44
อภินันท์ จันตะนี

5. การศึกษาวิธีคลายความทุกข์และการสร้างความสงบสุขของพุทธศาสนิกชนไทย 58
พระเทพวชิรเมธี , อภินันท์ จันตะนี , ชมพูนุช ช้างเจริญ

6. ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่ออุบัติภัยของผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ 74
พ.ต.ท.หญิง รัชดา พินิจธรรม

7. การใช้หลักธรรมพรหมวิหาร 4 เพื่อบริหารจัดการองค์การบริหารส่วนจังหวัด 89
จีรเดช นาคพงศ์ , ดวงใจ ปินตามูล , โยธี จันตะนี , มะลิวัลย์ ตันติสันติสม

8. รูปแบบการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในยุคปัญญาประดิษฐ์ 103
โยธี จันตะนี

3. การพัฒนารูปแบบเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อส่งเสริมศักยภาพผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และเชิงสุขภาพ จังหวัดระนอง

The development of digital technology to enhance the potential of entrepreneurs Ecological and health tourism community enterprise, Ranong Province

ธีรวัชร์ พุ่มดารา

Theerawat Phumdara

วิทยาลัยการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

*Corresponding Author E-mail : Theerawat.ph@ssru.ac.th

วัลลภ พิริยวรรธนะ

Wallop Piriyawatthana

วิทยาลัยการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ดวงใจ ปินตามูล

Duangjai Pintamul

สำนักงานวิจัยและนวัตกรรม มูลนิธิแสงสีวิชาการ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ประดิษฐ์ ธิติศรันย์

Pradit Thitisarun

อาจารย์พิเศษ ประจำสาขาวิชารัฐศาสตร์

วิทยาลัยการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาความต้องการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และเชิงสุขภาพ จังหวัดระนอง 2) เพื่อศึกษาเทคโนโลยีดิจิทัลที่เหมาะสมสำหรับการประชาสัมพันธ์และการแข่งขันทางการตลาดให้กับผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และเชิงสุขภาพ จังหวัดระนอง เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน คือ การวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ เครื่องมือของการวิจัยคือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ (SPSS) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ สถิติเชิงพรรณนา สถิติเชิงวิเคราะห์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ สถิติ t-test เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า

พฤติกรรมนักท่องเที่ยวในยุคดิจิทัลมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากจากเดิม เนื่องจากเทคโนโลยีและข้อมูลที่สามารถเข้าถึงได้อย่างรวดเร็วและสะดวกสบาย มีลักษณะเด่นดังนี้ 1) การค้นหาข้อมูลและการวางแผนท่องเที่ยวออนไลน์ นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดระนอง ส่วนใหญ่ใช้เสิร์ชเอนจินและโซเชียลมีเดีย ได้แก่ Google, YouTube, Instagram, และ Facebook ในการค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว รีวิวที่พัก ร้านอาหาร และกิจกรรมที่น่าสนใจ ในส่วนของแอปพลิเคชันและเว็บไซต์จองที่พักส่วนมากใช้ Booking.com, Airbnb, Agoda ที่ช่วยให้การจองที่พักเป็นเรื่องง่ายและสะดวก 2) การใช้แอปพลิเคชันและแพลตฟอร์มเพื่อการท่องเที่ยวในการเดินทางและการนำทาง ได้แก่ Google Maps เพื่อช่วยในการเดินทางและสำรวจสถานที่ และแอปพลิเคชันการจัดการการท่องเที่ยวเช่น TripAdvisor, Expedia ที่ให้ข้อมูลและรีวิวจากผู้ใช้งานคนอื่นๆ 3) การแบ่งปันประสบการณ์ผ่านโซเชียลมีเดีย นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในจังหวัดระนองมักจะถ่ายภาพและวิดีโอเพื่อโพสต์ภาพและวิดีโอ เพื่อเป็นการแบ่งปันประสบการณ์การท่องเที่ยวบนโซเชียลมีเดีย ใน Instagram, Facebook, TikTok ส่วนการรีวิวและให้คะแนน นักท่องเที่ยวชอบให้คะแนนและเขียนรีวิวเกี่ยวกับสถานที่ที่ไปเยือน ที่พัก ร้านอาหาร และบริการอื่นๆ ซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวคนอื่น 4) ความต้องการประสบการณ์ที่แปลกใหม่และส่วนตัว การท่องเที่ยวแบบเฉพาะบุคคล นักท่องเที่ยวมักมองหาประสบการณ์ที่แตกต่างและเป็นเอกลักษณ์ เช่น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ซึ่งตรงกับจุดเด่นด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดระนอง 5) การใช้เทคโนโลยีเพื่อความสะดวกสบายและความปลอดภัย ใช้ระบบการจ่ายเงินออนไลน์ โดยการจ่ายเงินผ่านแอปพลิเคชันของธนาคารที่ผูกบัญชีไว้กับโทรศัพท์มือถือ และแพลตฟอร์มออนไลน์ เช่น PayPal, Apple Pay, Google Wallet ส่วนแอปพลิเคชันความปลอดภัย ใช้แอปที่ช่วยติดตามและประกันความปลอดภัยในการเดินทาง ได้แก่ ระบบติดตาม GPS, การแจ้งเตือนเหตุการณ์ฉุกเฉิน และ 6) การค้นหาข้อเสนอพิเศษและโปรโมชั่น นักท่องเที่ยวมักติดตามข้อเสนอพิเศษและโปรโมชั่นผ่านแอปพลิเคชั่นและเว็บไซต์ ได้แก่ Traveloka, Klook เพื่อหาข้อเสนอที่ดีที่สุด

คำสำคัญ : การพัฒนา เทคโนโลยีดิจิทัล วิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยว

Abstract

This research study aimed 1) to study the needs for using digital technology among tourists and entrepreneurs of ecotourism and health tourism community enterprises in Ranong Province. 2) to study digital technology suitable for public relations and marketing competition for community enterprise operators of ecotourism and health tourism in Ranong Province. It is mixed methods research; Quantitative research and qualitative research. The research tools are Questionnaires and Interview Guide. Data were analyzed using the Packaged Social Science Program (SPSS). The statistics used in the analysis are Descriptive statistics and Analysis statistics, including t-test statistics: Compare the difference in means of 2 groups, and one-way analysis of variance, Compare the differences between the means of more than 2 sample groups. The research results found that.

Tourist behavior in the digital age has changed greatly from before. Because technology and information can be accessed quickly and conveniently. It has the following outstanding characteristics: 1) Searching for information and planning travel online Tourists who come to travel in Ranong province. Most use search engines and social media including Google, YouTube, Instagram, and Facebook. To find information about tourist attractions reviews of accommodations, restaurants, and interesting activities. In the app section most accommodation booking applications and websites use Booking.com, Airbnb, and Agoda that make booking accommodations easy and convenient. 2) Using tourism applications and platforms for travel and navigation, including: Google Maps to help you travel and explore places and travel management applications such as TripAdvisor, Expedia that provide information and reviews from other users. 3) Sharing experiences via social media Tourists who come to visit Ranong Province. Often take photos and videos to post pictures and videos. To share travel experiences on social media on Instagram, Facebook, TikTok. Review and rating section Travelers love to rate and review places they visit, places to stay, restaurants, and other services, which influences other travelers' decisions. 4) The need for unique and personal experiences. personalized travel Tourists are always looking for different and unique experiences, such as: cultural tourism health tourism which corresponds to the tourism highlights of Ranong Province. 5) Use of technology for convenience and safety Use the online payment system by paying through the bank's application that is linked to the mobile phone account. and online platforms such as: PayPal, Apple Pay, Google Wallet, Security application section Use apps to help track and ensure travel safety, including GPS tracking, emergency notifications, and 6) Search for special offers and promotions Travelers often follow special offers and promotions through applications and websites, including: Traveloka, Klook to find the best deals.

Keywords : development, digital technology, tourism community enterprises

1. ความนำ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 ซึ่งมีเป้าหมายหลักในการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ได้รับการจัดทำขึ้นบนพื้นฐานของกรอบยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561-2580) โดยเน้นการพัฒนาจังหวัด ภาค และเมือง ด้วยการกำหนดพื้นที่และสาขาการผลิตที่ชัดเจน ยุทธศาสตร์ที่ 9 ของแผนนี้มุ่งกระจายความเจริญและโอกาสทางเศรษฐกิจไปยังภูมิภาค พัฒนาเมืองศูนย์กลางของจังหวัดให้เป็นเมืองน่าอยู่ พัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจหลักให้ขยายตัวอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และเพิ่มคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน จังหวัดระนองได้รับการพัฒนาให้เป็นเมืองท่องเที่ยวเชิงสุขภาพชั้นนำของอาเซียน โดยมุ่งเน้นการยกระดับมาตรฐาน

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ เสริมสร้างความมั่นคงทางสังคม ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ด้วยหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง นอกจากนี้ยังเน้นการฟื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อสร้างสมดุลของระบบนิเวศและเพิ่มมูลค่าเชิงสร้างสรรค์แก่ระบบเศรษฐกิจและการพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืน ทั้งนี้ จังหวัดระนองยังมุ่งพัฒนาศักยภาพด้านการค้าผ่านแดนฝั่งอันดามัน โดยจัดสรรงบประมาณดำเนินโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวและบริการ มุ่งเน้นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยว เสริมสร้างศักยภาพผู้ประกอบการและพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว รวมถึงพัฒนาระบบการบริหารจัดการและการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเพื่อเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย

จังหวัดระนองเป็นจังหวัดที่มีศักยภาพสูงในด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพที่มีน้ำแร่เป็นจุดเด่น แหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลายทั้งทางทะเล ศิลปวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และวิถีชุมชน ช่วยดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง การประชาสัมพันธ์ผ่านแคมเปญ “รักนะระนอง” และโครงการ “12 เมืองต้องห้าม... พลาด Plus” ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ช่วยสร้างความผูกพันและความหลงใหลในจังหวัดระนอง การส่งเสริมวิสาหกิจและผู้ประกอบการด้านดิจิทัลเป็นอีกหนึ่งยุทธศาสตร์สำคัญที่จังหวัดระนองมุ่งพัฒนา เพื่อเพิ่มช่องทางการประชาสัมพันธ์และการสื่อสารด้านการบริการการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมและเป็นที่รู้จักมากขึ้น การพัฒนาศักยภาพด้านเทคโนโลยีดิจิทัลจะช่วยเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการท้องถิ่นและสร้างรายได้ให้กับชุมชนอย่างยั่งยืน ทั้งนี้ การเพิ่มจำนวนและรายได้จากนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องแสดงให้เห็นถึงศักยภาพของจังหวัดระนองในด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและการอนุรักษ์ธรรมชาติอย่างยั่งยืน ด้วยการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการบริการเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเชิงสุขภาพ

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาความต้องการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และเชิงสุขภาพ จังหวัดระนอง

2.2 เพื่อศึกษาเทคโนโลยีดิจิทัลที่เหมาะสมสำหรับการประชาสัมพันธ์และการแข่งขันทางการตลาดให้กับผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และเชิงสุขภาพ จังหวัดระนอง

3. ขอบเขตการวิจัย

3.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ประกอบการ วิสาหกิจชุมชน นักท่องเที่ยวที่มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และเชิงสุขภาพในอำเภอเมืองจังหวัดระนอง

3.2 ขอบเขตด้านพื้นที่ที่ใช้ในการศึกษา คือ ชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเชิงสุขภาพ ในอำเภอเมืองจังหวัดระนอง

3.3 ขอบเขตด้านวิธีวิจัย เป็นการวิจัยแบบผสานวิธี กล่าวคือ ใช้การวิจัยเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ

3.4 ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษาเนื้อหาที่เกี่ยวกับรูปแบบเทคโนโลยีดิจิทัล และความต้องการใช้งานเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการใช้งานด้านการท่องเที่ยว

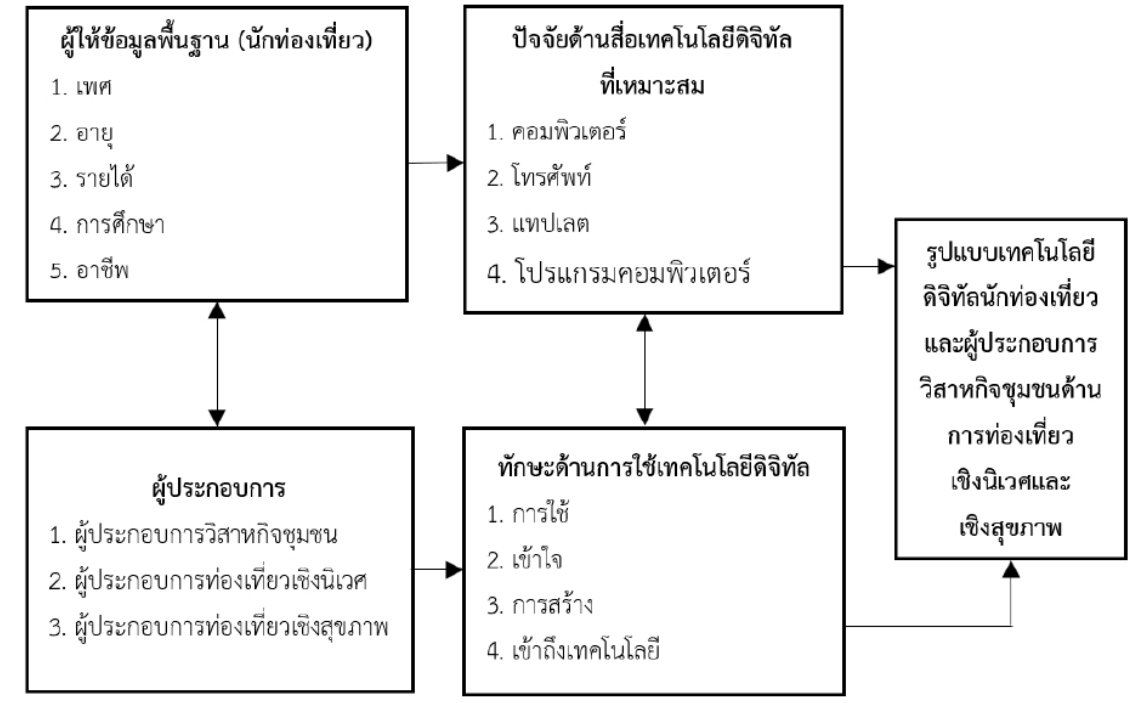
3.5 ขอบเขตด้านระยะเวลา การวิจัยครั้งนี้ใช้การดำเนินการ 12 เดือน ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2564 วันที่สิ้นสุด 31 สิงหาคม 2565

4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 ลักษณะประชากรศาสตร์ได้แก่ เพศ อายุ รายได้ สถานภาพ ระดับการศึกษา และอาชีพที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อพฤติกรรมและความต้องการใช้งานทางสื่อดิจิทัล

4.2 ปัจจัยด้านสื่อเทคโนโลยีดิจิทัลที่เหมาะสม มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการตัดสินใจมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และเชิงสุขภาพในจังหวัดระนอง

5. กรอบแนวคิดการวิจัย

6. การทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการพัฒนารูปแบบเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อส่งเสริมศักยภาพผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และเชิงสุขภาพ จังหวัดระนอ คณะผู้วิจัยได้ทำการลงพื้นที่สำรวจข้อมูลศึกษาค้นคว้าเอกสาร และศึกษางานวิจัยต่างๆ รวมทั้งแนวคิดต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการวิจัย ประกอบด้วยแนวคิดแนวคิดเรื่องการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ เพื่อการมุ่งไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศและนานาชาติ ตามหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยการพัฒนาสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน ตามแนวคิดของบุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2542) อรนุช ศิลป์มณีพันธ์ (2547) และ พยอม ธรรมบุตร (พ.ศ.2549) แนวคิดการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ตาม

แนวคิดของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2551) อารัญ บุญชัย และจินตา ตันศราวิพุธ (2546) วรรณา วงษ์วานิช (2546) การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (Health Tourism) คือ การเดินทางท่องเที่ยวไปพักผ่อนหย่อนใจตามสถานที่ท่องเที่ยวที่รายรอบ ไปด้วยธรรมชาติ โดยแบ่งเวลาจากการท่องเที่ยวเพื่อทำกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพหรือ การบำบัดรักษาฟื้นฟูสุขภาพ แนวคิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เน้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นภาคีหลักในการดำเนินงานในระดับพื้นที่มีภาคประชาสังคม มีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนเอง โดยภาคีที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐ เอกชนและประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิบัติ รับผลประโยชน์ ประเมินผลและทบทวนแผนและกิจกรรม เพื่อให้บรรลุสู่เป้าหมายและตอบสนองความต้องการของชุมชนอย่างแท้จริง ส่งเสริมให้เกิดเครือข่ายเพื่อสร้างกลไกการขับเคลื่อนการทำงานอย่างมีพลังและศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวสู่ความยั่งยืนอย่างเป็นระบบ ก่อให้เกิดการพึ่งพาช่วยเหลือกัน ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาการทำงานในระยะยาวต่อไป (Choibamroong, T., 2009) ในการพัฒนาการท่องเที่ยวสู่ความยั่งยืนอย่างเป็นระบบ ก่อให้เกิดการพึ่งพาช่วยเหลือกัน ซึ่งจะนำไปสู่ การพัฒนาการทำงานในระยะยาวต่อไป แนวคิดวิสาหกิจชุมชนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน พ.ศ. 2548 นั้น วิสาหกิจชุมชน หมายความว่า “กิจการของชุมชนเกี่ยวกับการผลิตสินค้าการให้บริการ หรือการอื่นๆ ที่ดำเนินการโดยคณะบุคคลที่มีความผูกพัน มีวิถีชีวิตร่วมกันและรวมตัวกันประกอบกิจการดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นรูปนิติบุคคลในรูปแบบใดหรือไม่เป็นนิติบุคคล เพื่อสร้างรายได้และเพื่อการพึ่งพาตนเองของครอบครัว ชุมชนและระหว่างชุมชน และสุดท้ายคือ แนวคิดด้านการพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัล ตามยุทธศาสตร์การพัฒนาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งเป็นกรอบแนวทางการดำเนินการตามนโยบาย เศรษฐกิจและสังคมดิจิทัล ปฏิรูปการทำงานภาครัฐ เทคโนโลยีดิจิทัลช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและความโปร่งใสในการบริการภาครัฐ พัฒนาไปสู่ 5.0 ประเทศแรกจากการจัดอันดับของ UN-e Government Ranking 5 ยุทธศาสตร์ด้านที่ 2 ขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล และยุทธศาสตร์ด้านที่ 5 พัฒนากำลังคนให้พร้อมเข้าสู่ยุคเศรษฐกิจและสังคมดิจิทัล

7. ระเบียบวิธีการวิจัย

7.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร คือนักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเชิงสุขภาพในอำเภอเมือง จังหวัดระนอง จำนวน 165,920 คน

2) กลุ่มตัวอย่าง คือนักท่องเที่ยว และผู้ประกอบการชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเชิงสุขภาพในอำเภอเมือง จังหวัดระนอง จำนวน 400 คน โดยใช้การคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างด้วยสูตรของ Yamane (1973) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม

7.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีวิจัยแบบผสานวิธี (Mixed Method) โดยใช้ทั้งวิธีการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ซึ่งประกอบด้วยการใช้แบบสอบถามที่แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้:

1) สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ รายได้ สถานภาพ ระดับการศึกษา และอาชีพ

2) แบบสำรวจความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับพฤติกรรมและความต้องการใช้งานเทคโนโลยีดิจิทัลของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเชิงสุขภาพ จังหวัดระนอง ประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ โดยใช้มาตราวัดแบบประมาณค่า 5 ระดับ และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3) แบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยด้านสื่อเทคโนโลยีดิจิทัลที่เหมาะสม สำหรับนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเชิงสุขภาพ จังหวัดระนอง ประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ โดยใช้มาตราวัดแบบประมาณค่า 5 ระดับ และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

7.3 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวิจัย

1) เครื่องมือวิจัยเชิงปริมาณ

การวิจัยเชิงปริมาณเริ่มจากการศึกษาวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างแบบสอบถาม จากนั้นวิเคราะห์ขอบเขตการศึกษาและกำหนดกรอบแนวคิด ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบแบบสอบถามและให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ประเมินค่าความสอดคล้องภายใน (IOC) ทดลองใช้กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์ความเที่ยง (Reliability) สุดท้ายนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้

2) เครื่องมือวิจัยเชิงคุณภาพ

ใช้เอกสาร ข้อมูลประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก โดยออกแบบสัมภาษณ์ด้วยโครงสร้างคำถามแบบกึ่งโครงสร้าง ซึ่งมีความยืดหยุ่นตามสถานการณ์และการตอบของผู้สัมภาษณ์

7.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเริ่มจากการขอหนังสือจากวิทยาลัยการเมืองและการปกครอง มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล จากนั้นแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่าง เมื่อได้รับแบบสอบถามกลับมา ตรวจสอบความสมบูรณ์และนำแบบสอบถามที่ตรวจสอบแล้วมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่เชื่อถือได้

7.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเริ่มจากการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม บันทึกข้อมูลลงในโปรแกรม SPSS เพื่อหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สถิติพื้นฐาน เช่น ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากนั้นใช้สถิติ t-test และ One-Way ANOVA เพื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง และทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยแต่ละคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significance Difference) ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการสัมภาษณ์ การสังเกต และการวิเคราะห์เนื้อหา โดย

การจัดหมวดหมู่และการสรุปผลเชิงบรรยายเพื่อให้เข้าใจในมุมมองและประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูลอย่างละเอียดและลึกซึ้ง

8. ผลการวิจัย

8.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

วิเคราะห์ความต้องการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวและ ผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และเชิงสุขภาพ จังหวัดระนอง
โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วนได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย จำแนกตาม เพศ อายุ รายได้ ระดับการศึกษา อาชีพ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง รองลงมาเป็นเพศชาย ส่วนใหญ่อายุ 18 - 25 ปี รองลงอายุ 26 - 35 ปี ส่วนใหญ่รายได้เฉลี่ยต่อเดือน10,001-20,000 บาท รองลงรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001-30,000 บาท ส่วนใหญ่ระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย / อนุปริญญา, ปวส. หรือเทียบเท่า รองลงระดับการศึกษาปริญญาตรี ส่วนใหญ่อาชีพค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว รองลงมาเป็นอาชีพรับจ้างทั่วไป

ตอนที่ 2 เทคโนโลยีดิจิทัลของนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเชิงสุขภาพ จังหวัดระนอง ในการท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม พบว่า ในด้านอุปกรณ์ในการเข้าถึงเทคโนโลยีดิจิทัล มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก โดยเรียงลำดับระดับความคิดเห็นมากไปหาน้อย ดังนี้ อันดับที่ 1 คือ โทรศัพท์สมาร์ทโฟน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก อันดับที่ 2 คือ คอมพิวเตอร์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 3 คือ คอมพิวเตอร์โน๊ตบุ๊ค มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 4 คือ แทปเล็ต มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก

ด้านสื่อสังคมออนไลน์ที่ใช้ในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลการท่องเที่ยว พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก โดยเรียงลำดับระดับความคิดเห็นมากไปหาน้อย ดังนี้ อันดับที่ 1 คือ เข้าถึงข้อมูลการท่องเที่ยวจาก Website ท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก อันดับที่ 2 คือ เข้าถึงข้อมูลการท่องเที่ยวจาก YouTube มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 3 คือ เข้าถึงข้อมูลการท่องเที่ยวจาก Google มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 4 คือ เข้าถึงข้อมูลการท่องเที่ยวจาก Facebook มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 5 คือ เข้าถึงข้อมูลการท่องเที่ยวจาก Twitter มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 6 คือ เข้าถึงข้อมูลการท่องเที่ยวจาก Instagram มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 7 คือ เข้าถึงข้อมูลการท่องเที่ยวจาก Line มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก

ด้านประโยชน์ของการเข้าถึงแหล่งข้อมูลผ่านเทคโนโลยีดิจิทัล พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก โดยเรียงลำดับระดับความคิดเห็นมากไปหาน้อย ดังนี้ อันดับที่ 1 คือ ทำให้ทราบประวัติและข้อมูลสำคัญของแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก อันดับที่ 2 คือ ทำให้เห็นภาพของสถานที่ได้ชัดเจน มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 3 คือ ทำให้สามารถรู้เส้นทางการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 4 คือ ทำให้ทราบกฎระเบียบของสถานที่ท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 5 คือ ทำให้รู้วิธีการเดินทางของแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 6 คือ ทำให้ทราบข้อมูลด้านอาหารบริเวณแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 7 คือ ทำให้ทราบข้อมูลบริการต่างๆ ของแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 8 คือ ทำให้ทราบข้อห้ามและข้อระมัดระวังของแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก

ในด้านสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวผ่านสื่อเทคโนโลยี พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก โดยเรียงลำดับระดับความคิดเห็นมากไปหาน้อย ดังนี้ อันดับที่ 1 ทำให้ทราบข้อมูลที่น่าชื่อถือของแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 2 คือ ทำให้ทราบข้อมูลที่น่าสนใจของแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 3 คือ ทำให้เห็นความสวยงามของแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 4 คือ ทำให้ทราบจุดเด้นหรืออัตลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก อันดับที่ 5 คือ ทำให้สัมผัสได้ถึงความน่ารื่นรมย์ของแหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ระดับมาก

8.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงคุณภาพจากการศึกษาวิจัย พบว่า ปัจจุบันเทคโนโลยีผสมกลมกลืนกับชีวิตประจำวันของผู้บริโภคอย่างต่อเนื่อง เนื่องด้วยการพัฒนา ต่างๆ เช่น การเพิ่มขึ้นของ Smart Phone และ Tablet ที่เชื่อมต่ออินเตอร์เน็ตได้ เทคโนโลยีจึงมีบทบาทใน อนาคตอย่างมากในการยกระดับประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยวของนักเดินทาง เนื่องด้วยบริการบอกตำแหน่ง สถานที่ (Location-based services) เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยผู้จัดหาสินค้าและบริการการท่องเที่ยวและจุดหมาย ปลายทางต่างๆ มีความสามารถในการติดตาม, โต้ตอบกับนักท่องเที่ยวได้ดีกว่า ทำให้สามารถได้รับข้อมูลที่ชัดเจนและแม่นยำกว่า ซึ่งเป็นการทำให้เกิดความพึงพอใจของลูกค้าเพิ่มมากขึ้น ธุรกิจที่สนใจในเทคโนโลยีและสามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่จะมีข้อดีเหนือกว่าคู่แข่งด้วยการเข้าถึงและการขยายความสัมพันธ์ที่ดีและยั่งยืนกับลูกค้า แม้ว่าระบบเทคโนโลยีสารสนเทศจะมีการใช้กันอย่างกว้างขวางในภาคการท่องเที่ยวในจังหวัดระนอง แต่อย่างไรก็ตาม ก็ยังไม่ครอบคลุมในทุกภาคส่วน ยกตัวอย่างเช่น อุตสาหกรรมการบินที่ใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาตั้งแต่ต้นในการบริหารจัดการและทำให้การปฏิบัติการต่างๆ ง่ายขึ้น แต่ในอุตสาหกรรมโรงแรมที่พักต่างๆ ในจังหวัดระนอง ซึ่งมีไม่มากนัก รวมทั้งผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวขนาดเล็กกลับสนใจระบบนี้น้อยกว่าและเริ่มจะหันมาสนใจไม่นานนักแต่จะเห็นได้ชัดว่ามีการเปลี่ยนแปลงเฉพาะภาคการท่องเที่ยวเท่านั้น รวมทั้งระบบเทคโนโลยีสารสนเทศยังคงเป็นกำลังขับเคลื่อนสำคัญในการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวด้วย

จากวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร และงานวิจัย รวมถึงการสัมภาษณ์และเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เชิงนิเวศน์ และเชิงสุขภาพ โดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ในจังหวัดระนอง แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1) ภาครัฐบาล เป็นผู้กำหนดความสำคัญในการวางแผนพัฒนา ควบคุม และส่งเสริมการท่องเที่ยวจึงได้นำเทคโนโลยีสารสนเทศมาช่วยสนับสนุนการทำงานของภาครัฐ เช่น การรวบรวมสถิติเกี่ยวกับการท่องเที่ยว การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว เป็นต้น โดยนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ประกอบการ ดำเนินงาน ดังนี้ ระบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นจุดหมายปลายทาง (Destination Management System : DMS) ซึ่งสามารถให้บริการได้ใน 2 ระดับคือ 1) เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวในรูปแบบสื่ออิเล็กทรอนิกส์ 2) เผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร และสำรองสินค้าและบริการ และระบบการให้บริการสำรองสินค้าและบริการ การเผยแพร่ข้อมูลในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์อินเทอร์เน็ต องค์กรในภาครัฐได้พัฒนา DMS สู่ระบบเครือข่าย

อินเทอร์เน็ต เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวและตัวแทนจำหน่ายในจังหวัดระนอง โดยจัดทำเป็นเว็บไซต์เพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และเชิงสุขภาพในเมืองระนอง ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวกลุ่มนี้ ในส่วนของการจัดทำการตลาดและการส่งเสริมการตลาดทางการท่องเที่ยว ควรจัดทำฐานข้อมูลนักท่องเที่ยว รวมไปถึงฐานข้อมูลตลาดนักท่องเที่ยว หน่วยงานภาครัฐ เช่น กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา และจังหวัดระนองควรมีการทำการวิจัยทางการตลาดเพิ่มเติมด้วย เพื่อวิเคราะห์หาจุดแข็ง และโอกาสเพิ่มขึ้น

2) ผู้ผลิตสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว (suppliers) หรือวิสาหกิจท่องเที่ยวในจังหวัดระนองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศหรือเชิงสุขภาพ และมีหลายขนาดตั้งแต่ขนาดใหญ่จนถึงสถานประกอบการขนาดเล็ก โดยทั่วไปผู้ผลิตสินค้าและผู้ให้บริการทางการท่องเที่ยวจะใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการจัดการอัตโนมัติและเป็นช่องทางการจัดจำหน่ายไปสู่ลูกค้าในท้องตลาดหรือลูกค้าที่มาท่องเที่ยวในเมืองระนอง ผู้ผลิตสินค้าและบริการแต่ละประเภทมีวิวัฒนาการการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่แตกต่างกันออกไป เช่น โรงแรมที่พัก สายการบิน รถทัวร์ปรับอากาศ รถไฟ และรถเช่า ส่วนในการให้บริการของสายการบินได้ทำระบบสำรอง ที่นั่งด้วยคอมพิวเตอร์ (Computerized Reservation System: CRS) ผ่านบริษัทผู้ให้บริการโดยตรง รวมไปถึงตัวแทนจำหน่ายของบริษัทนำเที่ยว และได้พัฒนาเป็นระบบการจัดจำหน่ายแบบเบ็ดเสร็จ (Global Distribution System: GDS) โรงแรม ธุรกิจโรงแรมในจังหวัดระนอง โดยเฉพาะในเขตเมืองมีความแตกต่างจากธุรกิจการบิน เนื่องจากธุรกิจโรงแรมประกอบด้วย โรงแรมขนาดกลางและขนาดเล็ก รวมไปถึงโฮมสเตย์ซึ่งก็มีเป็นจำนวนมาก นอกจากขนาดแล้วธุรกิจโรงแรมยังมีความแตกต่างกันในประเภทห้องพัก และปัจจัยประกอบต่างๆ เทคโนโลยีสารสนเทศที่ใช้ในธุรกิจโรงแรมจึงมีความแตกต่างกันตามขนาดและประเภทของ โรงแรม บริษัทนำเที่ยว (Tour Operator) เป็นธุรกิจที่ซื้อสินค้าและบริการจากผู้ผลิตทางการ ท่องเที่ยว แล้วนำมาประกอบเป็นรายการนำเที่ยวเสนอขายแก่นักท่องเที่ยว เช่น การเที่ยวเชิงนิเวศน์ของชุมชนท่องเที่ยวหาดส้มแป้น การนำที่ยวเกาะต่างๆ ทางเรือ ไม่ว่าจะเป็นเกาะพยาม เกาะช้าง และเรื่อยไปจนถึง เกาะกำตก เกาะค้างคาว เกาะญี่ปุ่นด้วย โดยจำหน่ายผ่านตัวแทน หรืออาจติดต่อกับลูกค้าโดยตรง ดังนั้นบริษัทนำเที่ยวจึงต้องมีระบบการดำเนินการภายในที่มีประสิทธิภาพและมีระบบเครือข่ายจัดจำหน่ายโดยตัวแทนจำหน่ายที่กว้างขวาง โดยจัดทำเป็นระบบฐานข้อมูลคอมพิวเตอร์

3) ผู้ให้บริการระบบเครือข่าย ผู้ให้บริการในระบบเครือข่ายและบริการทางอินเทอร์เน็ต ได้ติดตั้งจุดรับส่งสัญญาณ และกระจายสัญญาณครอบคลุมทุกจนโดยเฉพาะในเขตเมืองระนอง ทำให้ผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวสามารถใช้บริการสืบค้นแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างสะดวก ซึ่งมีสินค้าและบริการเผยแพร่ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตจำนวนมาก นักท่องเที่ยวสามารถจัดรายการท่องเที่ยวได้ด้วยตนเองโดยใช้ข้อมูลหรือสารสนเทศที่เผยแพร่ผ่านทางอินเทอร์เน็ต ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสามารถใช้ประโยชน์ จากอินเทอร์เน็ตในหลายลักษณะ เช่น 1) เผยแพร่ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว สินค้า และบริการ 2) สื่อสารระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว 3) สำรองและจัดทำรายการซื้อขาย ระหว่างผู้ผลิตและลูกค้าหรือที่เรียกว่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ 4) เป็นช่องทางการจำหน่าย บริการอิเล็กทรอนิกส์ โดยรูปแบบของเว็บไซต์ท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จต้องมีความเรียบง่าย มีเนื้อหาที่เหมาะสม หมายถึงข้อมูลรายละเอียดสินค้าและข้อเสนอขาย

เนื้อหาที่ดีควรเริ่มต้นจากการตั้งชื่อ เว็บไซต์ให้จำได้ง่าย จัดลำดับข้อมูลที่นำเสนอให้เข้าใจง่าย ควรเน้นสิ่งที่ต้องการนำเสนอ และ ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับบริษัท/ธุรกิจ เป็นต้น

หลักสำคัญในการจัดทำเว็บไซต์ท่องเที่ยวคือการให้ความสะดวกสบายแก่ลูกค้า การเพิ่มช่องทางบริการ การจัดแบ่งประเภทข้อมูลในเว็บไซต์ และการสร้างชุมชนทางอินเทอร์เน็ต สำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเชิงสุขภาพในอำเภอเมือง จังหวัดระนอง ด้วยการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ผสานกับเทคโนโลยีอัจฉริยะ เราสามารถใช้ระบบการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวเพื่อสำรวจความต้องการของนักท่องเที่ยวและนำเสนอบริการเฉพาะบุคคล ซึ่งจะช่วยยกระดับความอัจฉริยะของธุรกิจ การจัดการข้อมูลและสารสนเทศ ตลอดจนการบริการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ รวมถึงอำนวยความสะดวกด้านการใช้จ่ายแก่นักท่องเที่ยว การเลือกจุดหมายปลายทางโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัลต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายอย่างเพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อการใช้ชีวิตและการทำงาน หากผู้ประกอบการสามารถพัฒนาธุรกิจให้ตอบสนองความต้องการได้ครอบคลุม จะดึงดูด Digital Nomads ได้มากขึ้น นักท่องเที่ยวมองหาสถานที่ที่เหมาะสมเป็น "สถานที่ทำงานตากอากาศ" ซึ่งประกอบด้วยระบบอินเทอร์เน็ตที่ทั่วถึง พื้นที่ทำงานสาธารณะหรือ Co-Working Space ที่เข้าถึงง่ายและมีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน ค่าครองชีพต้องสมเหตุสมผล เนื่องจากนักท่องเที่ยวเหล่านี้มักพักอาศัยเป็นเวลานาน ค่าครองชีพต้องเหมาะสมและราคาสินค้าและบริการต้องไม่แพงจนเกินไป นอกจากนี้ ความสะดวกต่อการท่องเที่ยว เมืองจุดหมายปลายทางต้องเป็นศูนย์กลางของการเดินทาง ตั้งอยู่ไม่ไกลจากแหล่งท่องเที่ยวมากนัก เพื่อกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวใช้เวลาว่างออกไปท่องเที่ยวมากขึ้น เมืองต้องมีคุณภาพชีวิตที่ดีและความปลอดภัย อัตราอาชญากรรมต่ำเพื่อให้มั่นใจในความปลอดภัย

9. อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมนักท่องเที่ยวในยุคดิจิทัลมีการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างกว้างขวางในการวางแผนการท่องเที่ยวและค้นหาข้อมูล โดยใช้สื่อสังคมออนไลน์เช่น Google, YouTube, Instagram และ Facebook เพื่อค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว รีวิวที่พัก ร้านอาหาร และกิจกรรมที่น่าสนใจ การค้นพบนี้สอดคล้องกับแนวคิดของอรนุช ศิลป์มณีพันธ์ (2547) และพยอม ธรรมบุตร (2549) ที่ระบุว่าเทคโนโลยีดิจิทัลมีบทบาทสำคัญในการช่วยให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงข้อมูลและตัดสินใจในการท่องเที่ยวได้อย่างรวดเร็วและสะดวกสบาย นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังชี้ให้เห็นว่านักท่องเที่ยวมีการใช้แอปพลิเคชันและแพลตฟอร์มต่างๆ เช่น Google Maps, TripAdvisor และ Expedia เพื่อการเดินทางและการนำทาง ซึ่งตรงกับแนวคิดของ Choibamroong T. (2009) ที่กล่าวถึงการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการจัดการและเผยแพร่ข้อมูลการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งนักท่องเที่ยวยังใช้โซเชียลมีเดียในการแบ่งปันประสบการณ์การท่องเที่ยว โดยโพสต์ภาพและวิดีโอลงใน Instagram, Facebook และ TikTok ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Phayom Thambutra (2006) ที่เน้นถึงความสำคัญของการใช้เทคโนโลยีในการสร้างประสบการณ์และความพึงพอใจในการท่องเที่ยว

ในขณะเดียวกันผลการวิจัยยังพบว่ามีความขัดแย้งบางประการในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในธุรกิจการท่องเที่ยว เช่น การใช้เทคโนโลยีเพื่อความสะดวกสบายและความปลอดภัย นักท่องเที่ยวมีการใช้ระบบการ

จ่ายเงินออนไลน์และแอปพลิเคชันความปลอดภัยมากขึ้น อย่างไรก็ตาม งานวิจัยบางส่วนระบุว่าการนำเทคโนโลยีมาใช้เพิ่มขึ้นอาจทำให้เกิดปัญหาด้านความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้เทคโนโลยีในธุรกิจการท่องเที่ยวขนาดเล็กยังคงมีข้อจำกัด แม้ว่าผู้ประกอบการขนาดเล็กเริ่มมีการนำเทคโนโลยีมาใช้มากขึ้น แต่การวิจัยบางส่วนชี้ให้เห็นว่าอุตสาหกรรมการบินมีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมากกว่าส่วนของโรงแรมและธุรกิจท่องเที่ยวขนาดเล็ก ซึ่งยังคงมีข้อจำกัดในการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการดำเนินงาน การขัดแย้งเหล่านี้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับปรุงและพัฒนาเทคโนโลยีให้เหมาะสมกับการใช้งานในธุรกิจการท่องเที่ยวที่หลากหลายและมีขนาดต่างกัน เพื่อให้สามารถนำเทคโนโลยีมาใช้ในการเพิ่มประสิทธิภาพและความสะดวกสบายให้กับนักท่องเที่ยวได้อย่างแท้จริง

10. ข้อเสนอแนะ

10.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1) การบริหารจัดการด้วยระบบดิจิทัล

ธุรกิจการท่องเที่ยวควรนำระบบดิจิทัลมาใช้ในการบริหารจัดการภายในองค์กร เช่น การจองที่พัก การจัดการห้องพัก และการจองโต๊ะอาหาร ระบบเหล่านี้ช่วยลดความผิดพลาด เพิ่มความสะดวกในการตรวจสอบสถานการณ์จอง และเพิ่มความปลอดภัยในการจัดการข้อมูลและธุรกรรม

2) การใช้แอปพลิเคชันและแพลตฟอร์มออนไลน์

การใช้แอปพลิเคชันและแพลตฟอร์มออนไลน์ เช่น Booking.com, Airbnb, และ Google Maps ช่วยให้ลูกค้าจองที่พักและการเดินทางได้สะดวก ส่งผลให้เกิดความพึงพอใจและเชื่อมั่นในบริการ นอกจากนี้ การใช้โซเชียลมีเดียในการประชาสัมพันธ์ยังช่วยเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3) การรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลลูกค้า

การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลลูกค้าช่วยให้ธุรกิจพัฒนากลยุทธ์การตลาดและบริการให้ตรงกับความต้องการ การฝึกอบรมทักษะด้านเทคโนโลยีดิจิทัลแก่บุคลากรช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้า

10.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) พัฒนาและส่งเสริมเว็บไซต์ท่องเที่ยว

ภาครัฐและเอกชนควรร่วมกันสนับสนุนการสร้างและพัฒนาเว็บไซต์ท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพ สื่อสารข้อมูลและบริการอย่างครบถ้วน รวมถึงข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยว การจองที่พัก รีวิว และโปรโมชั่นพิเศษ เว็บไซต์ที่ครบถ้วนจะดึงดูดนักท่องเที่ยวและเพิ่มความน่าเชื่อถือ

2) จัดทำแอปพลิเคชันท่องเที่ยว

พัฒนาแอปพลิเคชันท่องเที่ยวที่ครอบคลุมฟังก์ชัน เช่น การจองที่พัก การค้นหาสถานที่ท่องเที่ยว แผนที่นำทาง และการรีวิว การใช้แอปพลิเคชันช่วยเก็บข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวเพื่อวางแผนการตลาดและปรับปรุงบริการ แอปพลิเคชันที่ใช้งานง่ายจะเพิ่มความสะดวกและความพึงพอใจ

3) สนับสนุนการฝึกอบรมทักษะดิจิทัล

ภาครัฐควรจัดโครงการฝึกอบรมทักษะเทคโนโลยีดิจิทัลให้ผู้ประกอบการท่องเที่ยว รวมถึงสนับสนุนด้านการเงินและสิทธิประโยชน์ทางภาษี เช่น สินเชื่อดอกเบี้ยต่ำและสิทธิประโยชน์ภาษี การสนับสนุนนี้จะช่วยเสริมศักยภาพให้ธุรกิจท่องเที่ยวแข่งขันในยุคดิจิทัลอย่างยั่งยืน

10.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) การขยายขอบเขตการวิจัย

ควรขยายการวิจัยให้ครอบคลุมทุกจังหวัดในประเทศไทย เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบความแตกต่างในแต่ละภูมิภาค การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับและการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ของผู้ประกอบการ เช่น ความรู้ทางเทคโนโลยี ความพร้อมด้านการเงิน และการสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชน จะช่วยพัฒนากลยุทธ์ที่เหมาะสมในการส่งเสริมเทคโนโลยี

2) การประเมินผลการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล

ควรมีการประเมินผลการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในวิสาหกิจชุมชน ทั้งในด้านประสิทธิภาพ ความพึงพอใจของลูกค้า และผลกระทบทางเศรษฐกิจ การใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods) จะช่วยให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและหลากหลาย

3) การสร้างเครือข่ายและการสนับสนุน

ควรสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการ หน่วยงานภาครัฐ และองค์กรเอกชน การสนับสนุนจากเครือข่ายเหล่านี้จะเพิ่มโอกาสในการนำเทคโนโลยีมาใช้และเข้าถึงทรัพยากร การศึกษา และเทคโนโลยีดิจิทัลที่เหมาะสมที่สุดสำหรับวิสาหกิจชุมชนจะช่วยให้ผู้ประกอบการเลือกใช้เทคโนโลยีได้ตรงกับความต้องการและความสามารถของตน

11. องค์ความรู้ใหม่

1) แนวทางการใช้และการพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลในวิสาหกิจชุมชน

การนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และเชิงสุขภาพช่วยเสริมสร้างศักยภาพในการดำเนินงาน การประชาสัมพันธ์ และการบริการลูกค้า เทคโนโลยีเช่น เว็บไซต์ แอปพลิเคชันโซเชียลมีเดีย และระบบการจองออนไลน์เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้ประกอบการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ง่ายขึ้น เพิ่มความสะดวกสบายให้กับนักท่องเที่ยว และสร้างความเชื่อมั่นในบริการขององค์กร นอกจากนี้ การฝึกอบรมและพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีดิจิทัลสำหรับผู้ประกอบการเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้สามารถนำเทคโนโลยีมาใช้ในการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2) ความสำคัญของการสนับสนุนจากภาครัฐและภาคเอกชน

การสนับสนุนจากภาครัฐและภาคเอกชนมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลในวิสาหกิจชุมชน การให้การสนับสนุนด้านการเงิน การจัดอบรม และการสร้างเครือข่ายความร่วมมือจะช่วยเสริมสร้างความมั่นใจและความพร้อมให้กับผู้ประกอบการในการนำเทคโนโลยีมาใช้ การบูรณาการเทคโนโลยี

ดิจิทัลกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และเชิงสุขภาพช่วยเสริมสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวที่หลากหลายและมีคุณภาพสูงขึ้น เทคโนโลยีดิจิทัลช่วยให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว การจองที่พัก การเดินทาง และกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างสะดวกสบาย

3) ผลกระทบและการพัฒนาแนวทางการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล

การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และเชิงสุขภาพมีผลกระทบเชิงบวกทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม การเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานและการบริการช่วยเพิ่มรายได้ให้กับผู้ประกอบการและชุมชน การใช้เทคโนโลยีดิจิทัลยังช่วยสร้างงานใหม่ๆ และพัฒนาทักษะของคนในชุมชน รวมถึงการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยว ความพึงพอใจ และความต้องการของลูกค้าเป็นข้อมูลสำคัญที่ช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถวางแผนการตลาดและการบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การพัฒนาแนวทางการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลที่เหมาะสม เช่น การเลือกใช้แอปพลิเคชันและแพลตฟอร์มที่ตอบสนองต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวจะช่วยเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันและการพัฒนาอย่างยั่งยืนของวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวในประเทศไทย

12. เอกสารอ้างอิง

Ministry of Tourism and Sports. (2019). **Statistics of domestic tourists.** Retrieved 12 March 2021, from http://www.mots.go.th.

Raweewan Proyrungroj. (2015). **Tourist behavior.** Bangkok : Odeon Store.

Lertphon Prasasakul. (2016). **Tourist behavior**. (3rd printing). Bangkok : Chulalongkorn University.

Boonlert Jitthangwattana. (2005). **Sustainable tourism development**. Bangkok : Press and Design Company Limited.

Pochana Bunkum. (2015). **Development of marketing communication model in tourist attractions Lower Central Region Culture.** Journal of Humanities, Social Sciences and Arts, Vol.8(2). May - August 2015.

Phayom Thambutra. (2006). **Documents for teaching the principles of ecotourism.** Bangkok : Ecotourism Development Institute Srinakharinwirot University.

Worapapa Areerat. (2019). **Patterns of creative digital technology application according to guidelines.Organize 7s tours to promote participatory cultural tourism.** Journal of Management Studies Information Technology and Innovation, Vol.6(1). January - June 2019.

Wanna Wongwanich. (2003). **Geography of tourism.** (2nd edition). Bangkok : Thammasat University.

Aran Bunchai and Jinna Tansaraviput. (2003). **Health tourism, a new selling point of Thai tourism.** Journal of Economics and Society. Vol.40(4) : 22-23.

Itthipat Suwatanpornkul. (2018). **Educational research : concepts and applications.** Bangkok : Chulalongkorn University Press.

Cronbach, Lee. J. 1990. **Essentials of Psychology Testing**. 5th ed. New York: Harper Collins Publishers Inc.

Taro Yamane. (1973). **Statistics : An Introductory Analysis**. 3rd Ed.New York.Harper and Row Publications.

Huang, S., & Hsu, C. H. C. (2009). **Effects of Travel Motivation, Past Experience, Perceived Constraint, and Attitude on Revisit Intention**. Journal of Travel Research, 48(1), 29-44. Doi :10.1177/0047287508328793.